

This is an electronic reprint of the original article. This reprint may differ from the original in pagination and typographic detail.

Please cite the original version:

Alén, B. (2025). En 50-plussare på skolbänken. *Västra Nyland* 24.10.2025.

Bella Alén: En femtioplussare på skolbänken

Samhälle

[Kolumnen har publicerats i Västra Nyland 24.10.2025.](#)

Jag är 50-plussare. I arbetslivet sedan decennier. Jag har sett teknik komma och gå, fått nya titlar och tappat andra. Och nu, efter år av "jag kanske skulle", har jag sagt orden högt: Jag ska börja studera igen. Jag måste medge att det är en märklig känsla. Har inte studerat sedan början av 90-talet, när telefonerna fortfarande hade sladd och man skickade fax i stället för e-post.

Att sätta sig vid skolbänken nu känns lite som att installera en uppdatering av sig själv. Inte för att något är trasigt, utan för att nya funktioner och perspektiv kan göra vardagen både roligare och mer användbar. Det är som att ge sin hjärna ett nytt operativsystem, ett som är bättre rustat för framtidens utmaningar.

Forskning visar också att livslångt lärande gör mer än att fylla hjärnan med ny kunskap. Det håller minnet skarpt, stärker problemlösningsförmågan och kan till och med minska risken för kognitiv nedgång senare i livet. Och det är inte bara hjärnan som mår bra; att lära sig något nytt ökar också självförtroendet och ger mening. Att studera på äldre dagar är perfekt, man får alla fördelar av hjärngympa och kan skylla på åldern om man fortfarande inte fattar något på första försöket.

Studier kan öppna dörrar i arbetslivet. Oavsett om du är 40 eller 50+. Nya färdigheter gör en mer attraktiv på arbetsmarknaden, även långt efter att man passerat karriärens mittpunkt. Jag är inte ens säker på om jag någonsin haft en tydlig mittpunkt; kanske är det just nu jag skapar den. För mig handlar det inte om titel eller lön, utan om att uppgradera mig själv. Om att upptäcka att jag kan mer än jag trodde. Om att träffa människor, knyta nya kontakter och se världen ur nya perspektiv. Och den utbildning jag nu går, kommer garanterat att innehålla givande diskussioner med studiekamrater som jag kommer att ha nytta av långt framöver.

Nu har jag börjat studera kommunikationsledning. Kommunikation är en av de allra viktigaste färdigheterna i dagens samhälle, både på jobbet, i sociala medier och i

vardagen hemma. Och forskning visar att bristande kommunikation ofta är roten till konflikter och missförstånd. Så nu återstår bara att se om mina nära och kära, mina kollegor och kanske världen i stort verkligen är redo för en 50+-student som plötsligt ska bli "kommunikationsguru". Och om det inte funkar? Ja, då kan jag lugnt säga att mottagaren inte var redo än.

Visst finns det rädslor. Kommer jag att hänga med? Hinna? Livslångt lärande handlar inte om att alltid ligga i framkant, det handlar om att våga vara nybörjare igen. Att ha modet att sätta sig längst bak i klassrummet, det gjorde jag för 40 år sedan, och räcka upp handen, det gjorde jag inte för 40 år sedan, även om svaret inte är helt rätt.

Skolbänken är inte längre av trä och full av inristade initialer. Den kommer att vara en laptop vid köksbordet, en kurs online, ett kvällsseminarium eller en studiecirkel med några andra vuxna som också bestämt sig för att världen fortfarande har mer att visa oss.

Att ha en arbetsgivare och en arbetsplats som uppmuntrar och stödjer livslångt lärande, vilket jag har förmånen att ha, är ovärderligt. Det kan handla om flexibilitet i arbetstider, ekonomiskt stöd för kurser eller helt enkelt känslan av att bli uppskattad för att man utvecklas. En sådan miljö gör att lärande inte bara blir möjligt, utan också både roligt och meningsfullt.

Så här sitter jag nu, inte som någon som "börjar om", utan som någon som fortsätter. Och kanske är det just det som är det fina: Efter alla år i arbetslivet har man tillräckligt perspektiv för att förstå att man aldrig blir färdig, men man kan alltid uppdatera sig själv.

Bella Alén, alumnkoordinator, Yrkeshögskolan Novia